

FREE CATALONIA

No. 2

New York, July 1942

EDITORIAL

ATALUNYA es considera beligerant . . . Catalunya se sent virtualment afiliada a les Nacions Unides . . ." Això proclamàvem en el nostre primer Editorial com un dels motius bàsics de la nostra actuació i de l'aparició de FREE CATALONIA.

No tenim manera efectiva de constatar la reacció o el comentari que aquesta proclamació hagi pogut produir al si dels organismes representatius. Sabem que és prematur relacionar, ja des d'ara, en un pla funcional, Catalunya amb les Nacions Unides. Però és lògic que ens interessi preveure, sinó el moment, almenys la mecànica del seu futur ingrés al gran front democràtic constituir per les nacions lliures del món.

Fins a la data, no existeix, propiament parlant, una reglamentació formal d'ingrés al grup de les Nacions Unides. A la pràctica, poden ingressar i ingressen al front de les nacions democràtiques els Estats independents i els pobles autònoms (Dominions, Commonwealths, etc.) que es troben o es declaren en estat de guerra amb els països totalitaris. Tota la reglamentació consisteix, merament, en subscriure la Carta de l'Atlàntic i les Quatre Llibertats proclamades pels dos primers signants. En aquesta etapa embrionària de la formació del grup, és just que així sigui. I una tal simplicitat és potser la millor garantia de solidesa d'aquesta magnífica i creixent aliança basada, no en convencionalismes, sinó en necessitats immediates i en simples fets accomplits.

Ara bé. Dintre els termes exposats, nosaltres demanem: "Es factible l'ingrés de Catalunya al grup de les Nacions Unides? . . Si no ho és immediatament, quins obstacles podrien retardar-ho? . . En realitat, potser només els convencionalismes; aquests mateixos convencionalismes que, ja hem vist, hom sembla tendir a passar decididament per alt.

Es clar que Catalunya no ha declarat oficialment la guerra als països totalitaris, ni té reconeguda en el terreny diplomàtic una personalitat individualment lliure per poder fer semblant declaració. En el terreny dels fets

(segueix a la pag. 2)

FACTS ABOUT CATALONIA — II

HISTORICAL—Catalonia as a nation. — In the twelfth century, the territories known as the MARCA HISPANICA (those located between the Frank Empire and the Moslem dominated lands) became independent. Previously, Catalonian history had been that of her invaders: Greeks, Carthaginians, Romans and, to a lesser extent the Moors. Her national history began with her independence from the Franks and the Moors. Catalonia then became a nation.

The Catalan-Aragonese Confederation. — Ramon Berenguer IV (1131-62) founded the Catalan-Aragonese confederation by uniting the two neighboring kingdoms, Catalonia and Aragon. The union was ruled by the Catalan kings with each nation keeping its own sovereignty. It was a union of convenience and, at that, an unlucky one. Aragon was an inland territory, weak in power and devoid of international life. Catalonia, on the other hand, was a maritime power and held relations with all the European nations. Aragon was founded on an aristocracy while Catalonia was based on a democracy. They had a different language and this fact did not contribute to their mutual understanding. The opposite character of the two peoples caused frequent internal disturbances. And as a result of the domineering spirit of the Aragonese the name of Aragon overcame that of Catalonia to such an extent that the Catalan-Aragonese Confederacy and Catalonia herself is very frequently known to history merely as the Kingdom of Aragon.

Territorial and Political Expansion of Catalonia. — In spite of internal misunderstandings, the Catalan-Aragonese Confederacy attained a wide external expansion. In its early days, the Confederacy expanded over the territories of Southern France, Bearn, Foix, Toulouse, Quercy and Provence, although due to its participation in the Crusade against the Albigenses, it soon lost its rights over these territories.

In 1229, the Catalan king, James I the Conqueror, conquered Majorca from the Moors. In 1238 he conquered Valencia and in 1226 Murcia. At the death of James I, the con-

King James I, The Conqueror.

(continued on page 2)